

EDITO

Του Φώτη Γεωργελέ

Υπάρχει κανείς που πιστεύει ότι η χώρα χρεοκοπεί για τον ΦΠΑ της Μυκόνου; Ότι η Ελλάδα πτωχεύει και βγαίνει από τη ζώνη του ευρώ για να μη μειωθούν κανένα δεκάρικο οι επικουρικές συντάξεις;

Στον υπόλοιπο κόσμο δεν διαβάζουν στα δελτία ειδήσεων κατά λέξη τα κυβερνητικά πον papers. Ο Τόμος είναι λέξη, δεν ζητάμε οριζόντιες μειώσεις συντάξεων και δεν ζητάμε ποτέ οριζόντιες μειώσεις πουθενά. Ο Ομπάμα λέει, το ελληνικό πρόβλημα είναι αποκρατικοποιήσεις, γραφειοκρατία, φοροδιαφυγή. Ο Σόιμπλε μιλάει για ιδιωτικοποιήσεις, ποιότητα και κόστος του δημόσιου τομέα, χρεοκοπία ασφαλιστικού συστήματος. Εδώ μιλάμε για πρωτοκόλλους πολιτικούς που αντιστέκονται σε ανάλγησης ξένους, που έχουν κόκκινες γραμμές, που δεν υποχωρούν στα «ασφαλιστικά και εργασιακά». Για μας, δηλαδή, αγωνίζονται.

Γιατί ο άλλος κόσμος μιλάει τόσο διαφορετικά από μας; Τα τελευταία χρόνια πριν τη χρεοκοπία, 1994-2009, ο ΟΣΕ, μόνο ο ΟΣΕ, είχε ζημιές 8,3 δις. Η ΕΘΕΛ άλλα 2,7 δις. Αν δεν μπορείς να φανταστείς αυτά τα ποσά, σκέψου ίσαμε τέσσερις ΕΝΦΙΑ. Γενικά το έλλειμμα των πιο ζημιογόνων ΔΕΚΟ τα τελευταία χρόνια τετραπλασιάστηκε. Μπορείς φυσικά να φωνάζεις όσο θες «όχι στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας». Αλλά αυτό το έλλειμμα θα το πληρώνεις εσύ, δεν μπορείς να λες «οι ανάλγησης δανειστές μάς επιβάλλουν ασφυξία».

Όταν ψήφισαν και ειφέρμοσαν το Ενιαίο μισθολόγιο, διαπίστωσαν ότι το 40% των ΔΕΚΟ δεν το τηρούσε. Μεγάλα τρήματα του Δημοσίου, αυτονομημένα, είχαν δική τους οικονομική πολιτική, με πλασματικές υπερωρίες, με την «προσωπική διαφορά», με δικούς τους κανονισμούς, έπαιρναν υψηλότερους μισθούς από τους υπόλοιπους δημόσιους υπαλλήλους. Όταν πέρυσι προσπάθησαν να απογράψουν το σύνολο των δομών του δημοσίου τομέα, 500 Νομικά πρόσωπα αρνήθηκαν μέχρι τέλους να απογραφούν. Μετά από 5 χρόνια μνημονίων και ύφεσης, δεν έχουν ακόμα τι και πόσους έχουν. Κάθε χρόνο εξωτικά ονόματα απασχολούν για λίγο τη δημοσιότητα, Κέντρο Μελετών Ασφάλειας και Κέντρο Ευρωπαϊκών Μελετών και Μητροπολιτικός Φορέας Ανάπλασης και Διαχείρισης Προστατευμένων Περιοχών Αττικής και Εθνικό Κέντρο Σακχαρώδους Διαβήτη και Ελληνικό Κέντρο Ψυχικής Υγείας και Εθνικό Ιδρυμα Ερευνών Θ. Κολοκοτρώνης και Ινστιτούτο Νησιωτικής Πολιτικής. Όχι απλώς δεν καταργείται τίποτα, αλλά και όσοι φορείς συγχωνεύονται, όπως τα ασφαλιστικά ταμεία, διατηρούν τις δομές τους με την πρόσθεση απλώς μια υπερδομής από πάνω. Δηλαδή αντί για μείωση, αύξηση γραφειοκρατίας.

Σύμφωνα με το ΚΕΠΕ, στον Δείκτη σπατάλης δημοσίων πόρων η Ελλάδα βρίσκεται στη θέση 140 ανάμεσα σε 148 χώρες. Πέρυσι τα πανεπιστήμια έκασαν το πρώτο εξάμηνο. Φέτος αποκαλύπτεται ότι 900 με 1.000 διοικητικοί υπάλληλοι δεν απεργούσαν αλλά πληρώνονταν κανονικά το μισθό τους ενώσω ο πρύτανης δήλωνε ότι οι σχολές δεν μπορούν να λειτουργήσουν. Ο επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης επίσης ερευνά καταγγελίες των Συμβουλίων ότι εκατοντάδες λαμβάνουν 1.000 έως 1.400 ευρώ κάθε μήνα, δηλαδή ένα δεύτερο μισθό, ως υπερωρίες.

Μέσα σε 5 ωράσεις όλη η παθογένεια του δημόσιου τομέα: κράτος-επιχειρηματίας, κόμματα-διευθύνοντες σύμβουλοι, πελατειακές σχέσεις, παρασιτισμός, κρατισμός, συντεχνίες. Για να διασωθούν προνόμια κόβονται

δημόσιες επενδύσεις, με αποτέλεσμα ύφεση και ανεργία. Για να διασωθεί η γραφειοκρατία κόβονται οι κοινωνικές δαπάνες, με αποτέλεσμα φτώχεια, εγκατάλειψη των ασθενέστερων. Οι υπαίτιοι του χρεοκοπημένου συστήματος κατηγορούν την Ευρώπη γιατί δεν φροντίζει τα δικά τους θύματα. Οι υπεύθυνοι για τη φτώχεια, φωνάζουν περισσότερο. Η αποθέωση της υποκρισίας.

Αν μπορέσουμε να πάρουμε μια απόσταση από τις δραματικές στιγμές, θα καταλάβουμε γιατί 5 χρόνια δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από το πρόβλημα, θα καταλάβουμε πόσο ισχυρό είναι το σύστημα εξουσίας που κρατά καθηλωμένη τη χώρα στο χρεοκοπημένο μοντέλο. Κάθε επόμενο στάδιο είναι κειρότερο από το προγούμενο. Έχει φτάσει η πλειοψηφία της κοινής γνώμης να εύχεται μια συμφωνία η οποία θα είναι συνέχεια της προηγούμενης αδιέξοδης πολιτικής. Αύξηση ΦΠΑ, διατήρηση ΕΝΦΙΑ, αύξηση έκτακτης εισφοράς, φόρους ειδών πολυτελείας, αυξήσεις στα τιμολόγια ΔΕΚΟ, αυξήσεις φόρων γενικά, αλλά τουλάχιστον στην Ευρώπη. Η οπισθοφυλακή του χρεοκοπημένου συστήματος της μεταπολίτευσης παρουσιάζει ως εναλλακτικές είτε τη δραχμή είτε την επιβολή νέων φόρων. Αυτό τον καιρό διαπραγματεύονται τα μέτρα που θα καλύψουν τα νέα ελλείμματα που δημιουργήθηκαν τους τελευταίους μήνες. Για μια άλλη πολιτική που δεν θα γεννάει ελλείμματα, δεν μιλάει κανένας.

Νομίζουμε ότι το θέμα είναι η συμφωνία. Μπροστά στην επιλογή αυτοκτονίας, την τριτοκοσμική κατάρρευση, κάθε συμφωνία είναι προτιμότερη. Αλλά δεν είναι λύση πια διατήρηση του ίδιου συστήματος με μέτρα κάλυψης των ελλειμμάτων, δύσεις με το σταγονόμετρο και νέους φόρους. Αυτή η πολιτική έχει τελειώσει, εγγυάται μόνο την παρακμή, τη συνεχή ύφεση, μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας. Η επιτυχία του χρεοκοπημένου συστήματος είναι ότι 5 χρόνια ανακυκλώνει τον εαυτό του, αρνείται να αντιμετωπίσει τις αιτίες, επικοινωνιακά διαχειρίζεται τα πάντα προσπαθώντας να καθυστερήσει την προσφορή του.

Δεν υπάρχει καμία ελπίδα μ' αυτό τον τρόπο. Δεν γίνονται επενδύσεις σε μια χώρα που, όταν αλλάζει η κυβέρνηση, το κόμμα διορίζει τους διευθυντές και στα θέατρα, τα σχολεία, τα μουσεία, τα νοσοκομεία. Δεν θα έρθει ποτέ ανάπτυξη σε μια χώρα που στη μεγαλύτερη βιομηχανία διορίζεται διοικητής ένας κομματικός συνδικαλιστής. Δεν μπορεί να ξεπέρασει τα προβλήματα της μια χώρα που η δικαιοσύνη απονέμεται σε 15 χρόνια. 4 μήνες τώρα, οι «φίλοι του λαού» είναι στην εξουσία. Ούτε μνημονιακοί νόμοι, ούτε «απαίτησης των ανάλγησηών δανειστών». Στην πραγματικότητα πολύ πάνω από 4 μήνες, γιατί και οι προηγούμενοι έσερναν τις διαπραγματεύσεις. Και τα αποτελέσματα τα είδαμε όλοι: Πάλι ύφεση, πάλι πρωτοσέλιδα για τα λουκέτα και τις καμένες θέσεις εργασίας. Η καθαρότερη παλινόρθωση του παρελθόντος από το «αντιμνημονιακό μέτωπο» κάνει καθαρότερη και την αιτία της χρεοκοπίας: Η υπεράσπιση του παρωχημένου μοντέλου κρατάει τη χώρα εγκλωβισμένη στη μιζέρια. Η Ελλάδα αντιμετωπίζει το 2015 με επιστροφή στο 1975. Προσεύχεται, παρελαύνει και ανασυστήνει τη MOMA για να φτιάξει χωριτσόδρομους. Έχουμε δοκιμάσει όλες τις εκδοχές αναπαλαιώσης προκειμένου να μην αποδεχτούμε την αλήθεια. Θα πληρώσουμε το λογαριασμό. Το κόστος του λαϊκισμού είναι πάντα πολύ μεγάλο. □